

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 603/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Barborou Šrutekovou, Hlavná 44, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konania podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 41/2012 a jeho uznesením č. k. 7 C 41/2012-119 z 21. októbra 2013, uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5 Co 82/2014 z 27. mája 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 489/2015 z 25. mája 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. septembra 2016 doručená sťažnosť (následne doplnená podaniami doručenými ústavnému súdu

21. septembra 2016 a 22. septembra 2016) [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konania podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a zákazu diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 41/2012 a jeho uznesením č. k. 7 C 41/2012-119 z 21. októbra 2013 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu z 21. októbra 2013“), uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 82/2014 z 27. mája 2014 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu z 27. mája 2014“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 489/2015 z 25. mája 2016 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu z 25. mája 2016“).

2. Sťažovateľ v sťažnosti rozoberá hmotnoprávne posúdenie svojho prípadu, ktorý bol predmetom základného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 11 C 311/2002, a svoju sťažnosť (napriek zmätočnej a nejasnej sťažnostnej argumentácii) v podstate odôvodňuje nesprávnym hmotnoprávnym posúdením jeho veci v základnom konaní.

3. V základnom konaní vedenom vo veci sťažovateľa okresný súd rozsudkom sp. zn. 11 C 311/2002 z 10. februára 2004 (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 10. februára 2004“), ktorý nadobudol právoplatnosť 26. októbra 2004, žalobu sťažovateľa zamietol.

4. Z príloh sťažnosti (z uznesenia najvyššieho súdu z 25. mája 2016) vyplýva, že sťažovateľ návrhom podaným okresnému súdu inicioval povolenie obnovy (základného) konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 11 C 311/2002. Okresný súd uznesením z 21. októbra 2013 návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol a krajský súd predmetné uznesenie okresného súdu svojím uznesením z 27. mája 2014 potvrdil. Sťažovateľ k svojej sťažnosti nepripojil uznesenie okresného súdu z 21. októbra 2013 a uznesenie krajského súdu z 27. mája 2014, ktorými podľa jeho tvrdenia malo dôjsť k porušeniu ním označených práv.

5. Uznesením najvyššieho súdu z 25. mája 2016 pripojeným k sťažnosti bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa podané proti uzneseniu krajského súdu z 27. mája 2014 (potvrdzujúcemu rozsudok okresného súdu z 21. októbra 2013 o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy základného konania) ako neprípustné.

6. Sťažovateľ navrhol (v poslednom doplnení svojej sťažnosti doručenom ústavnému súdu 22. septembra 2016), aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1/ Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a odôvodnenie súdneho rozhodnutia zaručené článkom 46 ods. 1, Ústavy SR a zaručené článkom 6 a 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Martin v konaní č. k. 7 C 41/2012 uznesením zo dňa 21. 10. 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 82/2014 zo dňa 27. 5. 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 5. 2016 č. k. 8 Cdo 489/2015 porušené bolo.

2/ Zrušuje sa rozsudok uznesenie („uznesenia“, pozn.) Okresného súdu Martin č. k. 7 C 41/2012 zo dňa 21. 10. 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 82/2014 zo dňa 27. 5. 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 5. 2016 č. k. 8 Cdo 489/2015 v celom rozsahu a vec sa vracia Okresnému súdu Martin na ďalšie konanie.

3/ Okresný súd Martin je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 296,44 € na účet jeho právnej zástupkyne do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

9. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Ústavný súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca. Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania. Podľa § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie... (b) právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody... Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde k sťažnosti sa pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

12. Ústavný súd zdôrazňuje, že jeho viazanosť návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

13. Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu jeho práv postupom a uznesením okresného súdu z 21. októbra 2013 (ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania pôvodne vedeného okresným súdom pod sp. zn. 11 C 311/2002) a uznesením krajského súdu z 27. mája 2014 (ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu z 21. októbra 2013), ústavný súd konštatuje, že je daný dôvod na odmietnutie sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, keďže napadnuté rozhodnutia sťažovateľ k sťažnosti nepripojil (§ 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Ústavný súd poznamenáva, že vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu z 21. októbra 2013 v súlade so zásadou subsidiarity právomoci ústavného súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy) je daný aj dôvod na odmietnutie sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

14. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 25. mája 2016, ktorým najvyšší súd vyslovil iba procesnú neprípustnosť dovolania sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu z 27. mája 2014 (potvrdzujúcemu rozsudok okresného súdu z 21. októbra 2013 o zamietnutí návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy základného konania) bez tohto, aby sa bol týmto rozhodnutím aj vecne zaoberal, ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie sťažnosti sťažovateľa sa argumentačne týka iba vecných záverov okresného súdu v základnom konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 311/2002 (ktorého obnovu navrhoval), avšak sťažovateľ žiadnym spôsobom nespochybňuje ani nenapáda konštatovania najvyššieho súdu o neprípustnosti ním podaného dovolania, preto ústavný súd pre nedostatok odôvodnenia sťažnosti sťažovateľa v tomto smere sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

15. Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť ako celok odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, čím rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2016